

Δέκα, σχεδόν, χρόνια νωρίτερα, αρχές του Ιουλίου του '08 ήταν, όταν βρέθηκα για τελευταία φορά στα Φηρά. Περαιστικός για λίγες ώρες, ανεβαίνοντας από την Ανάφη με το ηρωικό «Ρομίλντα».

**Χάζευα την καλδέρα όπου τα ποστάλια άδειαζαν
σωρηδόν
στις λάντζες το ανθρώπινο υλικό.**

Στιγμές αργότερα, το περιστασιακό αυτό πλήθος, δημιουργούσε το αδιαχώρητο στα σοκάκια της πόλης. Η σύντομη περιήγηση είχε μετατραπεί σε ένα σπορ πλήρους επαφής. Όπως στο Ponte Vecchio της Φλωρεντίας, στην πλατεία του Αγίου Μάρκου της Βενετίας, στην Rambla της Βαρκελώνης, και οπουδήποτε αλλού έχει ενσκήψει, ως θύελλα, ο βιομηχανοποιημένος τουρισμός.

Ορδές τουριστών, βιαστικών, αγχωμένων, ιδρωμένων, δεν κοίταζαν γύρω τους, έβλεπαν ψηφιακά είδωλα στις ράχες φωτογραφικών συσκευών. Στις μέρες μας το φαινόμενο έχει κατά πολύ επιδεινωθεί. Δεν αντέχω να το αντιμετωπίσω και κάπως έτσι μετατρέπομαι σε ξένος, μέσα στον τόπο μου.

Για αρκετούς βεβαίως, αυτό είναι καλοδεχούμενο, ευχάριστο, απόλυτα αποδεκτό. Ομιλούν για την κινητήρια δύναμη της ελληνικής οικονομίας, την πρόοδο των ντόπιων, ενώ συχνά αναφέρεται και η διαβόητη λέξη ανάπτυξη. Κουβέντα δεν γίνεται όμως, για το πως καταστρέφεται το προϊόν που πουλάμε, ενώ για το πως στοιβάζεται το περιστασιακό εργατικό δυναμικό, σε κοντέινερς, ώστε να εξ-υπηρετήσει τις ανάγκες των πελατών, ούτε λόγος.

Εντάξει. Αυτή είναι η εικόνα πίσω από τη βιτρίνα. Υπήρχε πάντα, όχι τόσο περιθωριακή, θα υπάρξει πιθανότατα οδυνηρότερη εις το διηνεκές, πίσω από κάθε σκηνή.

Πάμε σε μια άλλη εικόνα. Εκείνη της εγκατάλειψης. Λουτρά Υπάτης και (πρώην) ξενοδοχείον «Πηγαί», όπως και «Ξενία». Σε ένα περιβάλλον ειρηνικό, κτίρια χωρίς στέγες, πόρτες και παράθυρα, καταρρέουν. Παρατημένα στη μήνιν του χρόνου. Παραδίπλα τους, άλλα άσχημα κτίρια, απότοκα της αισθητικής της επταετίας, έρχονται να συμπληρώσουν την ανορθογραφία.

Κι όμως, τούτη η εικόνα, ενοχλεί λιγότερο από το ξεζουμισμένο τοπίο των δημοφιλών νησιών. Δεν είναι απειλητική και στο φινάλε, εδώ, μέσα στα ερείπια κατοικεί μια ελπίδα.

Πως θα έρθει κάποιος ξεχωριστός, ένας τρόπον τινά διορατικός, θα βάλει έναν περιδρομο κεφάλαια και θα γεννήσει ένα μοντέλο. Όπου θα προσέρχονται ταξιδιώτες, ευγενείς, σεβαστοί, κάθε οικονομικής κλίμακας, θα περπατούν, θα συζητούν, θα θεραπεύονται, θα αποτοξινώνονται, θα κερδίζουν ισορροπία.

Όπου ο εργαζόμενος, θα θεωρεί τιμή, τις υπηρεσίες που προσφέρει, θα χαιρέται την καθημερινότητά του και θα είναι πολύτιμος. Και όχι, δεν εννοώ το ησυχαστήριο που προβάλλει ο Paolo Sorrentino στο Youth, σε μια επίδειξη κοσμικής πολυτέλειας και ανθρώπινων αδιεξόδων. Στην Σπερχειάδα και στα ριζά της Οίτης, το κλίμα, το φως, ο αέρας, όλα, είναι αλλιώς.

Η εικόνα απεικονίζει τον χώρο που ληστεύεται από τους κλέφτες της ομάδας με

